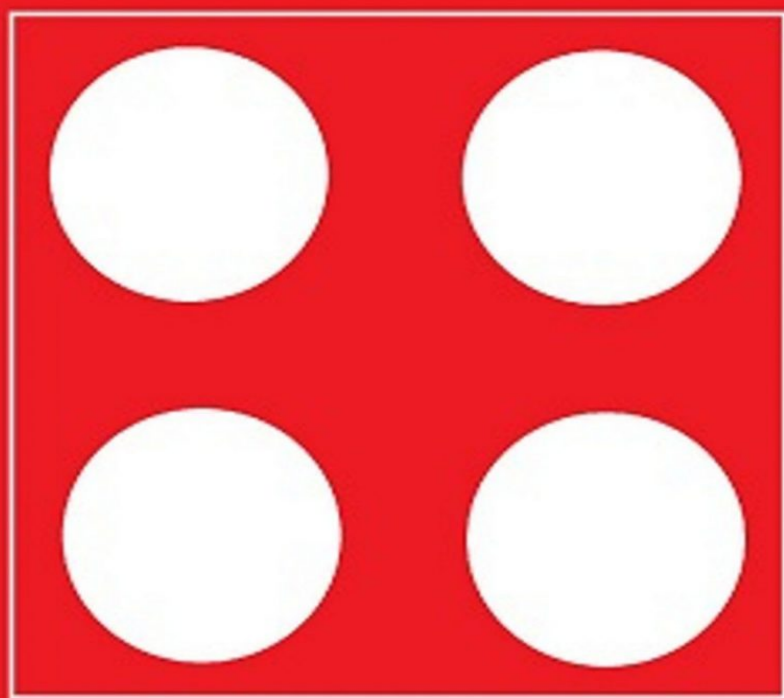

DETEKTIV KJELSSON

Krvavá čtyřka

Daniel Janů

Splendidum družstvo

KRVAVÁ ČTYŘKA

Detektiv Kjellsson

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

KRVAVÁ ČTYŘKA

Detektiv Kjelsson

Copyright © Daniel Janů, 2022

Cover © Daniel Janů, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-147-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-148-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-149-2 (PDF)

Obsah

1. Lolland, Maribo, 15. srpna 2016, 13:15
2. Vejle, policejní budova, 29. srpna 2016, 10:12
3. Saksøbing, nemocnice, 15:23
4. Maribo, policejní budova, 30. srpna 2016, 08:23
5. Jezero Røgbølle, 11:43
6. Saksøbing, nemocnice, 31. srpna 2016, 08:22
7. OLLMA A/S, 11:42
8. Maribo, policejní oddělení, 15:41
9. Maribo, areál FK Maribo, 1. září 2016, 07:23
10. Kemp Møllevej, 30. srpna 2016, 12:32
11. Museumsgade, parkoviště, 2. září 2016, 09:02
12. Saksøbing, Agervej, 15:48
13. Maribo, parkoviště, Suhrs Gade, 19:36
14. Maribo, policejní budova, 3. září 2016, 09:23
15. Maribo, penzion Flemming, Møllevej, 14:04
16. Saksøbing, byt Denisy, 17:48
17. Maribo, penzion Flemming, Møllevej, 3. září 2016, 09:11
18. Maribo, policejní budova, 10:36
19. Nysted, přístav, 11:55
20. Penzion Huma, 13:42

Epilog

1. Lolland, Maribo, 15. srpna 2016, 13:15

Seržant Bodil Jokner jede po Søholtvej. Potkává jen dva vozy. Modrou dodávku a starý Ford červené barvy. Se svým hlídkovým vozem přibrzdí u domku napravo. Malé stavení. Zde se otáčí. V tom si všimne odrazu slunečních paprsků u jezera Røgbølle. Sešlápne brzdu a zastaví. Sáhne po dalekohledu a podívá se ke břehu.

„Co to tam je?“ mumlá si pod vousy.

Mezitím se snaží zapracovat na lepším přiblížení. *Uf!* Vydechne, když jeho dalekohled zaostřil objekt, který odrazil sluneční paprsky.

„Do hajzlu!“

Odkládá dalekohled na prázdné sedadlo spolujezdce a sešlápne prudce plyn. S rozsvíceným majákem vyrazí nejbližší možnou cestou ke břehu. Tam zastavuje. Poté vyběhne na místo, kde leží mrtvé tělo. *Nemá boty*, podiví se. Poté odhaluje horní část těla, kterou zakrývá kus stříbrného igelitu, který je tím zdrojem odrazu slunečních paprsků.

„Do prdele!“ vyprskne a uskočí stranou.

Skoro zakopne.

„Sakra!“ zakleje a nevěří vlastním očím.

Nabízí se mu hrůzný pohled na řeznou ránu na krku.

„Kdo tohle mohl udělat?!“

Okamžitě vyběhne ke svému vozu a vysílačkou volá na centrálu.

„Seržant Jokner, spojte mi velitele!“

„Ano,“ ozve se hlas na druhé straně.

Netrpělivý policista sedí ve voze a snaží se najít ta správná slova, kterými řekne svému nadřízenému, že objevil mrtvolu polonahého muže.

„Velitel nemá čas,“ ozval se hlas ve vysílačce.

„Tak mu řekněte, že by si ho měl udělat, protože jsem našel u jezera Røgbølle mrtvého chlapa s podříznutým hrdlem.“

„Hned ho zavolám.“

„Udělejte to!“

„A-ano.“

Překvapený službu konající strážník zakoktal a odmlčel se.

„Valdemar !“ ozve se hluboký hlas na druhé straně vysílačky.

„Strážník, říkal, že...“

„...je to pravda, veliteli!“ přerušil ho Jokner.

„Hned přijedu.“

Vysílačka utichne. Seržant Jokner vystoupí z vozu a opře se o něj. Vytáhne z kapsy cigarety a jednu si zapálí. *Musím si jednu dát,* prolétne mu hlavou a snaží se z hlavy vymazat ten hrůzný obraz.

Ω

Během dvaceti minut se objevilo stříbrné SUV společně s policejní hlídkou. Vozy zastavily těsně za Joknerovým Saabem.

„Jsem rád, že jste hned přijel, kapitáne!“ vyhrkne seržant.

„Skoro dva roky se tu nestala vražda,“ promluví Valdemar a nedočkavě vyrazí k místu činu.

Jokner ho okamžitě doprovází. Ukazuje rukou a zavede svého nadřízeného na místo, kde leží mrtvola muže.

„Máte představu, co se stalo?“

„Až uvidíte tělo, kapitáne, naše představy nemusí být totožné,“ odvětlí seržant.

„Vážně?“ vyhrkne Valdemar. „Děsíte mě, seržante!“

„Sám uvidíte.“

Kapitán vzápětí pokyne hlavou a drží krok se svým o patnáct let mladším kolegou. Sotva dorazí na místo, neudrží se. „Do prdele!“ Přistupuje blíž k mrtvému muži a nechápavě si prohlíží řez, který vede od jednoho ucha k druhému.

„Jaký parchant tohle mohl udělat?!“ vyhrkne a otře si rukou čelo.

Na místo činu přichází strážníci. Svend Bryns a Franz Jeppeson. Vyjeknou téměř současně. „Sakra!“

„Běžte k vysílačce a zavolejte doktora Ruksu, ať sem okamžitě přijede!“

Strážník přikývl a vyběhl k hlídkovému vozu.

„Štěstí, že jste ho našel první, seržante,“ ozve se znovu kapitán.

„Zdá se, že tu neleží moc dlouho,“ uvažuje seržant.

„Doktor Ruksa tu bude do půl hodiny,“ ozve se hlas strážníka Brynse.

„Počkejte tady na něho!“ nařídí Valdemar. „Pak to tady označte páskou. Já se vrátím do kanceláře a budu o tom informovat své nadřízené v Kodani.“

„Mám pokračovat v hlídce, kapitáne?“ ptá se Jokner.

„Ovšem“ řekne Valdemar.

„Hlášení sepíšete, až se vrátíte. Tady stejně nejste nic platný.“

„Uvidíme se,“ Jokner přikývne a pomalu vyráží ke svému vozu.

Velitel policie v Maribo sáhne do kapsy a vytahuje svůj telefon. Chvíli se s někým baví. Během té doby seržant odjíždí pryč.

Ω

Po deseti minutách nezáživné jízdy po Godstedvej si všimne bílé dodávky zaparkované u cesty vedoucí k nějakému stavení.

„Nikde nikdo,“ diví se Jokner a nasměruje svůj vůz k příjezdové cestě.

Zastavuje dva metry před dodávkou. Dveře u řidiče jsou otevřené. Vozidlo se zdá být opuštěné. *Musím to prověřit*, prolétne mu hlavou a vystoupí ze svého vozu. *Nikdo přece nenechá u cesty otevřené auto. Jen tu chybí nápis s nabídkou: „Vezmi si mě!“ Nebo řidič usnul?*

„Tady policie, silniční kontrola!“ pronese nahlas.

Nic. Nikdo neodpovídal. Znamenalo to jediné. Vůz je opravdu opuštěný. *Kde je řidič?*

„Zřejmě budou uvnitř,“ mumlá si pod vousy a postupuje ke stavení.

Bang!

Vtom zazní výstřel. Seržant se okamžitě přihrčí k zemi.

„Co to sakra...“ procedí mezi zuby a vytáhne svou služební zbraň. *Bylo to jen varování?*

Chvilku čeká. Poté opatrně zvedne hlavu. Jelikož jej nikdo neohrožuje, vyráží k rozlehlému stavení. Pokračuje po příjezdové cestě. *Je to jako na vojně, pomyslí si. Přískokem vpřed!* Opatrně se přesunuje mezi odstavenými vozy. Přitom pozorně sleduje okolí. Oběma rukama svírá svou služební zbraň. *O co tady jde?* Přibližuje se ke stavení, když v tom zpoza rohu vykročí muž v hnědé košili. Drží zbraň u hlavy postaršího muže.

„Já bych tu zbraň odhodil!“ promluví kostrbatou dánštinou.

Seržant Jokner stále míří na muže v hnědé košili. Jako by mu nerozuměl.

„Zahod' zbraň, nebo ho zabiju!“ křičí na policistu.

„Hlavně klid! Myslím, že to nebude nutné,“ promluví seržant.

„Měl byste odejít, policisto! Jinak toho muže zabiju!“

To mě ani nehne, pomyslí si Jokner. Sleduje oba muže. Vzhledem k tomu, že mají téměř stejné oblečení, domnívá se, že je to jeho komplic. Způsob jakým stojí vedle něho a míří na něho, je také dost zvláštní.

„Přišel jste to tu vykrást?“ ptá se policista a pomalými kroky ho obchází.

Muž se zbraní v ruce se otáčí.

„Upozornil jste na sebe vozem,“ pokračuje seržant.

Nestačil zavolat na centrálu. Je v tom sám. *Musím se ho zbavit, jiná možnost není.*

„Za chvíli jsou tu posily. Nechal jsem vůz u cesty, aby mě našli,“ zkouší ho zmást.

„Jdi pryč!“ zakřičí pachatel.

Muž s pistolí u hlavy se chová klidně. Vůbec není vystrašený. Není pochyb, že tohle je jen divadlo, abych se vzdal.

„Fajn, odejdu, ale tomu muži neubližujte,“ řekne Jokner.

„Okej!“ přikývne muž v hnědé košili.

Ušklíbne se a na chvílku povolí v ostražitosti. Policista toho okamžitě využije a ve chvíli, kdy pachatel pohne ramenem, *zřejmě není zvyklý držet dlouho zbraň*, pomyslí si seržant, vystřelí. Ozbrojený pachatel ustoupí dozadu. Pistole mu padá z ruky. Volnou rukou se chytá za zraněné rameno. Posadí se do trávy.

„Žádné hlouposti!“ pohrozí mu Jokner.

Druhý z mužů stojí a neví, jak se má zachovat. „K zemi!“ zakřičí na něho seržant vzápětí, aby si uvědomil, že jejich plán odhalil.

„My jenom...“

Snažil se vysvětlit, co zde dělali, ale policista ho neposlouchal. Vytáhl rukou pouta a hodil je před něj.

„Teď se spoutejte!“

„Potřebuji doktora,“ nařiká postřelený muž sedící v trávě.

Seržant Jokner zapnul vysílačku a oznámil tento incident na centrálu.

„Za chvíli tu bude sanitka,“ promluví Jokner s pohledem na muže.

Postarší komplic si sedl vedle zraněného a podle výrazu tváře, zpytoval svědomí.

„Jak se jmenujete?“ ptá se seržant.

„Helmut Kreitz.“

„A ten druhý?“

„Maxim.“

„A dál?“

„Je to můj syn.“

Aha!

„Němci?“

„Ano, z Rostocku.“

„Co jste tu chtěli?“

„Spěchali jsme na trajekt do Nystedu, když Maximovi volal...“ ukázal rukou ke stavení. „...Olaf Mullafsen, že pro nás má peníze, co nám dlužil.“

„Pane Kreitzi, měl byste vědět, že trajekt z Rostocku, ale kotví v Gedseru,“ oponuje mu Jokner.

Hm!

„A teď mi řekněte, co jste tu dělali doopravdy.“

„Nic mu neříkej!“ okřikne ho syn Maxim.

Jeho otec Helmut Kreitz se za ním otočí. Pokrčí rameny, ale poslechne.

Během patnácti minut přijela policejní hlídka a sanitka. Mezitím Jokner volal kapitánu Valdemarovi, co se stalo.

„To nám ten den pěkně pokračuje,“ řekl kapitán. A to ještě nevěděl, že muž, o kterém Kreitzovi mluvili je uvnitř domu mrtvý.

Poté, co dorazila hlídka, Jokner vstoupil do domu a prohlédl všechny místnosti. V jedné z nich našel mrtvolu Olafa Mullafsena.

„A do prdele!“

2. Vejle, policejní budova, 29. srpna 2016, 10:12

Detektiv Kjelsson sedí za svým stolem. Před sebou má složku s číslem A157 – Bran Falsson.

„Zdravím, šéfe!“ ozve se hlas seržanta Mikaelena. „Volal mi Torsen, že přijde později. Jde k zubaři.“

„Fajn.“

„Máme případ?“ ukazuje Mikaelen rukou na stůl.

„Někdo zavolal sanitku do Nordkajen. Chodec našel zraněného muže,“ seznamuje Kjelsson svého podřízeného s fakty. „V nemocnici mu už nedokázali pomoci. Bran Falsson zemřel na střelná zranění. Už jen to, že dokázal přežít cestu do nemocnice, byl zázrak.“

„Byl by to zázrak, kdyby to nakonec přežil.“

„To se však nestalo.“

„Kdo byl ten chodec?“ ptá se Mikaelen.

„Po příjezdu sanitky zmizel.“

Aha!

Kjelsson odstrčí prázdný hrnek od kávy stranou. Semkne rty. Natahuje se po telefonu. Vstává a strká jej do kapsy. Kontroluje svou služební zbraň v pouzdru. Standartní policejní zbraň dánské policie. Heckles & Koch UPS 9mm s 13 náboji v zásobníku.

„Pojedeme se podívat do Nordkajen,“ zavelí Kjelsson.
Mikaelsen přikývne.

Ω

Bílé Volvo XC60 opustilo policejní garáže a vyrazilo do Nordkajenu.

„Dneska je třináctého, že?!“ řekne Kjelsson.

„Jo,“ přikývne Mikaelsen.

„Pro tuto fobii dokonce existuje odborný termín.“

„Vážně?“

„Triskaidekafobie.“

„To by si člověk zlomil jazyk.“

„Pro někoho je třináctka nešťastným číslem, pro někoho naopak, číslem šťastným,“ podotkne Kjelsson.

„To je pravda,“ přitaká mu seržant. „V tarotu je třináctka symbolem smrti, i když to neznamená, že jde vždy o zlé znamení.“

„Zajímáte se o tarot?“

„Moje příbuzná vykládala karty.“

Aha!

„Smrt může znamenat transformaci, odpoutání nebo směřování vpřed!“ pokračuje Kjelsson s úsměvem na tváři.

Kde se v něm berou takové znalosti, podiví se Mikaelsen v duchu. Neodvažuje se pouštět se do této diskuze. Ví, že tomu nerozumí, a hlavně těm věcem ani nevěří. Muselo by se něco stát, abych tomu uvěřil. Karty náš život nezmění. Kjelsson zamířil s vozem k místu, kde byl nalezen postřelený Bran Falsson. O deset minut později zastavil u budovy číslo 13.

„Zase třináctka?“ podiví se Mikaelson a rukou ukazuje na velké číslo 13 namalované bílou barvou na oprýskané stěně zdejší budovy.

„Nic to neznamená,“ ozve se Kjelsson.

„Náhoda?“

„Nevěřím v náhody, seržante.“

Detektiv Kjelsson se pousmál a vystoupil z vozu. Mikaelson hned za ním.

„Žádná páska?“

„Možná na to strážníci zapomněli.“

„A zdravotníci naložili Falssona a o víc se nezajímali.“

„Přesně, jak říkáš,“ poznamená Kjelsson.

Poté vyráží společně k místu s největším výskytem krve.

„Tady ležel,“ ukazuje seržant.

„Odkud asi přišel?“ zamýšlí se Kjelsson a rozhlíží se do stran.

Mikaelson ukazuje rukou na budovu číslo 13.

„Možná odtamtud!“

Kjelsson přikývne a společně vyráží k vratům.

„Jsou otevřené,“ ukazuje Kjelsson.

„Je to zřejmě prázdná budova.“

Hm!

Policisté postupují k plechovým vratům. Mikaelson ukazuje na zem, kde se válí řetěz se zámekem.

„Zřejmě někdo neměl klíč, aby si otevřel,“ vzápětí podotkne s úsměvem na tváři.

Kjelsson jeho poznámku ignoruje. Opatrně rukou otvírá dvoukřídlá plechová vrata. Pravá strana je evidentně zarezlá. Jde to ztěžka. Pokouší se otevřít levé křídlo. To šlo mnohem lépe.

Nakoukne dovnitř.

„Opuštěná hala,“ šeptne směrem k seržantovi.

„Koukneme se.“

Kjelsson vstupuje dovnitř jako první. Sven Mikaelson sáhne pro svou zbraň. *Pro jistotu*, pomyslí si v duchu.

Ω

Do ponurého prostředí haly dopadá sluneční světlo. Rozbitými okenními tabulkami proniká až do středu. Kromě prachu, špíny a odpadků je zcela prázdná.

„Tady už dlouho nikdo nepracoval,“ pronese Mikaelson.

„Ale někdo tu byl,“ Kjelsson ukazuje na zem.

„Stopy patří dospělé osobě,“ podotkne seržant a uklízí svou zbraň zpět do pouzdra.

„Možná, že Branu Falssonovi.“

„Možná.“

Policisté pokračují ke schodům vedoucím do prvního patra. Mikaelson se otáčí doprava. Jsou tam druhé schody. Opět vedou do prvního patra.

„Rozdělíme se,“ navrhuje.

Kjelsson přikývne. Není pochyb o tom, že tam je několik místností. *Uvidíme, jestli budou stejně opuštěné, jako celá tahle budova*, pomyslí si kapitán. Policisté se dostávají do prvního patra. Už na první pohled je jasné, že tato budova nebyla používána spoustu měsíců a možná i roků.

„Jsou tu zase ty stopy,“ ukazuje Mikaelson.

„Zdá se, že nejsou jediné,“ ukazuje Kjelsson na zem. „A řekl bych, že zde byli nejméně tři osoby.“

„Teď jen zjistit, kdo byli ti druzí dva,“ podotkne seržant. Kjelsson přikývne. Vzápětí mu zazvoní telefon.

„Slyším.“

„Slogard.“

„Zrovna jsme na místě činu, náměstku.“

„Vraťte se na oddělení.“

„Hned?“

„Určitě tam nejste sám.“

„Je se mnou seržant Mikaelson.“

„Tak to předejte jemu a vy se hlase na oddělení! Uvidíme se tam!“

„Rozumím.“

Kjelsson vrátil svůj telefon do kapsy. Jeho pohled vypovídal o svém.

„Co se děje?“ ptá se zvědavě Mikaelson.

„Mám všeho nechat a vrátit se zpátky na oddělení. Náměstek Slogard osobně dorazil.“

„Proč teď?“

„To neřekl,“ odpoví Kjelsson. „Je to na tobě. Až se objeví Torsen, přidá se k tobě a začnete na tom pracovat beze mě.“

„Okej, šéfe!“

Kjelsson opustil budovu s č. 13 a vozem se vrátil na policejní oddělení.

Ω

Kancelář, kapitána Kjelssona

Kjelsson vchází do své kanceláře, kde stojí dva muži. Jeden z nich je náměstek Slogard a druhý je oficír. Podle hodnosti plukovník.

„Jsem tady,“ pronese Kjelsson a zdraví se s nimi.

„Omlouvám se, že jsme vás museli vytáhnout takhle od případu, ale nemám moc času a tohle nepočká,“ spustí náměstek.

Přitom ukazuje na muže v uniformě dánské policie. „Dovolte, abych vám představil nového vrchního policejního inspektora, který bude dohlížet na vaše oddělení. Plukovník Lars Vestager.“

„Kapitán Kjelsson.“

Jeho ruka okamžitě vystřelí naproti připravené ruce plukovníka Vestagera.

„Hodně jsem o vás slyšel, kapitáne,“ řekne s úsměvem na tváři.

„Doufám, že jen v tom dobrém,“ přikývne Kjelsson.

„Jak už asi víte, kapitáne, major Steng odchází do civilu.

Ministerstvo se rozhodlo dosadit do této pozice plukovníka Vestagera,“ pronese Slogard.

„A ode mě se čeká, že ho zde trochu provedu, že?“ ozve se kapitán.

Náměstek Slogard zakroučí hlavou a zasvětil ho do případu dvou brutálních vražd, které začalo vyšetřovat DFI.

„Ostrov Lolland se pyšnil tím, že kriminalita v této části země klesla na 1,4% a za rok 2015 se stal nejbezpečnější částí státu,“ začne Slogard. „Byla objevena mrtvola neznámého muže s prořízlým hrdlem. Jeho identita nebyla zjištěna. V ten samý den se našlo i druhé tělo. Tak jsme tam poslali DFI.“

Hm!

„A vy chcete, abych jel na Lolland?“

„Ano.“

„Proč já, když na tom pracuje DFI?“

„Chci tam vás.“

„Ale to není odpověď na moji otázku, náměstku.“

„DFI tam jsou už týden a nemají vůbec nic.“

„Musíte jim dát nějaký čas, aby se rozkougali,“ pronese kapitán s jemnou ironií na jazyku.

Slogard jeho poznámku přeje s drobným ušklíbnutím.

„Zítřka se budete hlásit u velitele místní policie kapitána Valdemara. On vás zasvěti do celého případu.“

„Rozumím.“

„Velitel strážníků ve vaší nepřítomnosti seznámí plukovníka Vestagera s budovou policie a zavede ho do kanceláře majora Stenga,“ vysvětluje Slogard.

„Dobře.“

„Kapitán Valdemar vám najde nějaké bydlení, abyste nemusel dojíždět zpátky do Vejle. Přece jenom je to tři hodiny jízdy.“

Kjelsson přikývne. *Takže, abych se sbalil a vyrazil, pomyslí si.*

3. Saksøbing, nemocnice, 15:23

Kapitán Valdemar stál na chodbě a nedočkavě vyhlížel doktora, který mu řekne, jak dopadla operace jeho ženy. Trvalo to skoro hodinu.

„Skočil byste mi pro kávu?“ požádá seržanta Ole Klinta.

„Jistě, náčelníku.“

„Černou bez cukru.“

„Ovšem.“

Seržant pokynul hlavou a vyrazil na konec chodby, kde stál automat.

„Jste příbuzný?“ ptá se najednou sestra v otevřených dveřích.

Valdemar k ní vykročil.

„Jsem její manžel,“ zavrčí velitel.

„Ovšem,“ přikývne sestra a s chladným pohledem odchází.

„Doktor přijde hned.“

Muž ve světle zeleném oděvu se po pěti minutách objeví ve dveřích. Na hlavě má ještě operační čepici.

„Jak to dopadlo, doktore?“ ptá se okamžitě kapitán.

„Zatím nemá vyhráno. Měla silné vnitřní krvácení, které se nám podařilo zastavit.“

„Rozumím. Děkuji, doktore.“